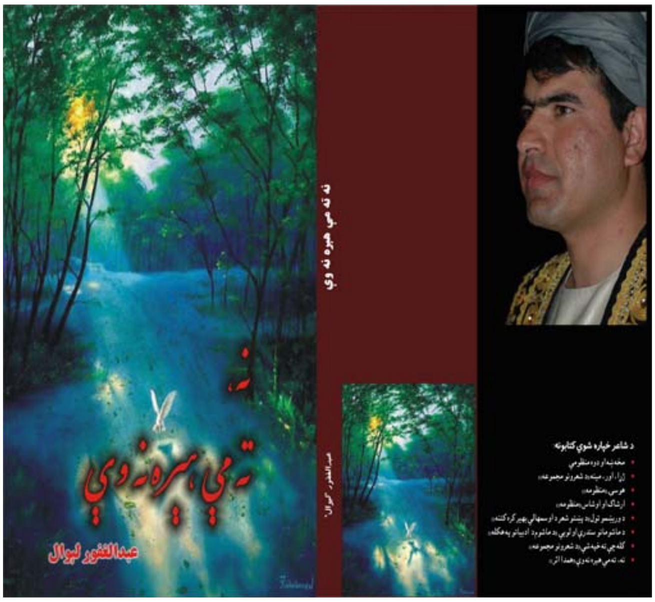

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه،

ته مي، هېره نه وې

عبدالغفور لېوال

۱۳۸۴ لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

داکتاب:

نوم : نه، ته مي هېره نه وي
شاعر : عبدالغفور لېوال
د پښتی طرح او ډیزان: محبوب(شریفی)
خپرندوی : میوند خپرندویه ټولنه کابل
ټیلفون : ۰۷۰۲۹۵۲۱۴
کمپوز او ډیزاین : ذبیح الله(رامین)
چاپ کال : ۱۳۸۴ لمریز هجري
چاپځای : میوند مطبعه
پرلیکه چمتو کوونکئ: مختار احمد احسان - هالنډ
پرلیکه پته : www.benawa.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه :

شرم دی، په داسې يو اقليم کې ژوند کوم، چې خلک مينه ګناه بولي. په چاپېريال کې مې تول، لکه غوښن ماشينونه، هرې خواته ځغلي. هرڅوک يو څه ګټي څو ورځې ژوند کوي او بيا مري. نيکمرغه کسان خپلو پاتې شونو (اولادې) ته څه پرېږدي، کور، مال او يا نور څه...

ګلونه راشنه کېږي، غوړېږي او بېرته رژېږي، خاورې کېږي او تول له هغو سره مينه لري، ځکه ګلونه د رنګ، عطر او ښکلا هستي په ميراث پرېږدي خو موږ، راشنه کېږو لوېږو، زړېږو او مرو، زموږ نه رنګ شته، نه عطر او نه ښکلا، که يو له بل سره مينه وکړو، اې واويلا، ګناه-ګناه-ګناه...

تول کرکه پېژنو، آن له هغو سره هم کرکه پېژنو چې مينه کوي

ليونی !

لاس دې راکړه، پوهېږم سترې يې، تر ګامونو لاندې مو ځای ځای واوره شته يو نيم ځای ځمکه وچه ده، هلته څوک نه شته، يو ځبره، دواورې او بو پريولې ده راځه هلته به لږ دمه وکړو.

ګوره ليونی.

موږ ولې له بنيادمانو ښخه تښتو؟ ته خو شرمېږې چې د خلکو ترمخې وژاړې او دلته پرهمدې ډبرې، که څوک نه وي، کينې او زړه تشوې، ژاړې، ښې ډبرې او ښکې بهوې شرم دی، ته په داسې اقليم کې ژوند کوې، چې ژړا هم ګناه ده، که وژاړې خلک در

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې بدګومانه کېږې، که وژاړې خلک ګومان کوي چې هرو مرو له چا سره مینه لرې او مینهِ؛ دا خو لویه ګناه ده.
راځه دلته خپل سر زما پر ولي کېږده او وژاړه، ښایې دا ډېره او زه ستا لپاره دلته یو ، زه پرتا ډېر مهربان یم، ځکه هیڅ کله ستا د ژړا مخه نه نیسم، څومره چې زړه دې غواړي او ښکې تویې کړه، زه به همدلته یم او درته ګورم به
وطن د غوښنو ما شینونو لویه کار خانه ده، وطن د اوږدې وژنې له تبې څخه راوتلی دی او پرتې(هزیان) وایي، وطن زما او ستا لپاره هیڅ نه لري.
لیونۍ !ته خو ژاړې !
خو زه ولې دلته راغلی یم؟زه هم دویلو لپاره یو څه لرم. زه هم له بنیادمانو څخه تښتم او ځان پټوم. یوازې غواړم له تا سره اوسم. ته خو پوهیږې چې زه شاعریم. دلته چې ته ژاړې، له ما سره زما د شعرونو کتابچه ده، زه منتظریم چې ستا زړه تش شي، ستا اوښکې خلاصې شي، بیا نو ماته وګورې، یو څه موسکۍ شې بیا به نو زه خپله کتابچه پرانیزم او خپل ټول شعرونه به درته ولولم. دغوښنو ماشینونو په دې لویه کار خانه کې زما د شعرونو اوریدونکې او مخا طبه خو یوازې او یوازې ته یې.
ته پوهیږې، چې زه په خپلو شعرونو کې له چا سره خبرې کوم، او له چا سره مینه کوم؟ خیر، که ګناه هم ده خو په شعرونو کې رواده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم دی په داسې يو اقليم کې ژوند کوو ، چې په شعر کې مينه لکه د شعر د شرابو هسې، خيالي او وهمي ده، هيڅ څوک په ريښتيا مينه نه کوي، ځکه دا خو ګناه ده.

ګوره، زه او ته رټلي يو ، ځکه چې له يو بل سره مينه لرو ، خوله ټولو څخه څومره ښکلی کسات اخلو ، دلته له ټولو لرې، ته ژاړې او زه خپل شعرونه لولم.

ليونۍ ! يوه کيسه واوره !

زموږ د کلي په مخامخ غره کې دوه لويې ډبرينې څېرې دي يوه څېره لکه يوه پېغله او دوهم يې يو زلمی دی، کليوال وايي، په پخوا زمانو کې دوه مينان وو ، چې د دواړو د کورنيو ترمنځ بدي وه. کله چې کليوال او کورنۍ خبر شول چې دوی دواړه يو له بل سره مينه لري، نو د هغوی په مړينې پسې يې را واخيستل له مينانو څخه، چې لاره ورکه شوه غره ته وتښتيدل او هلته يې خدای(ج) ته سوال وکړ چې دواړه په تيږو بدل کړي، لوی خدای(ج) يې سوال و مانه او له زرګونو کلونو را په دې خوا دوی همدلته سره ناست دي.

زه پوهېږم چې دا دواړه ژوندي دي هسې موږ، دغو ښو ماشينونو، ته تيږې ښکاري او که نه خدای خبر دواړه به څومره يو د بل له غېږو څخه خوند اخلي....

نوزه او ته هم همداسې يو ، زه نه وايم چې مه ژاړه او ته هم پرېږده، چې زه خپل شعرونه درته ولولم خو ناهيلې کيږه مه، که هيڅ نه وو ، زه او ته به هم له خدايه وغواړو چې پرهمدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره ناست همداسې تيرېږي شو او د بنيادمانو له سترګو ورک شو.

نړۍ دې دوه برخې شي، نيم دې همداسې لکه غوښن ماشينونه زيږي، لوييږي او مري دې، خو څه دې ستا ژړا او زما شعرونو ته غوږ ونيسي خدای(ج) لوی دی ګوندې دوی هم په مينانو کې شمارشي.

ليونۍ !

موسکا دې پېژنم، ډېره ښکلې ده، لکه چې نورې اوښکې دې په سترګو کې نه شته؟ اوس نو زما وار دی.

اې ! ته !

همدا ته چې داکرښې لولې، ته به هم په مينانو کې شمارشې اوس نو زما وار دی، غوږ شه چې زه درته خپل شعرونه ولولم.

ليونۍ !

ته دې خپل سر زما پر ولې کيږده او غوږ شه !

يـاهو

عبدالغفور لېوال

۱۸ - مرغومې ۱۳۸۴ لمريز کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړل
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړل
چې د چین ماچین پاچا شوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړل
کفرو دین دې له ماواخیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما واخیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تا ته دومره درنېدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زړو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې ځومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غریږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې ځومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهېږې جادوګرې
چې ته ځومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پوهېږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کېږم
له دې ورو سته ستوري شماره
په آسمان کې پیدا کېږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه و لاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنیا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځایه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زماله ژونده زړګی تور دی
یو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنیا کې څومره شور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شین غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

جادو ګرې لاس دی ښکلی
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی راکړه چې یې ښکل کړم
د خوارېږ وطن په شانې

جادو ګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو و کړه
ما دې غیرېې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې زړه مې واخله
په بدل کې ښکلا راکړه
هاچې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا راکړه

جادو ګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخي جهان مې پرېښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شهادت کلېمه

ته مې یادېږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کړلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کميس ګريوان کې چيرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بيلتون له غم نه لوی پيتی دی
خو تر هغو به يې پر سر ګرځوم
چې يوه ورځ يې ستا په مخ کې کوز کړم
ما مې د مرګ وروستۍ سلګۍ يوازې تا ته پريښي
پريږده ! د ژوند وروستۍ شيبه ښکلې شي
پريږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کليمه در سته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تا بې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندل
سردې زما پر ټټر کېښود
زما د زړه درزادې وا وريدله
اې !
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دى چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تاته کوي
پام کوه !
داليونى هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندل
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچويلى را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا ووايه !
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وريږديدې؟
ستنه شوې ودې خندل
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزل مو وکړ
چې ستا د ښکلي غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک دې په سندرو او په وير يادوي
مريد دی په حلقه کې نوم د پير ياد وي

د زلفو په تړلو موڅوک کله نازوي
زموږ د جنون نښې په زنځير ياد وي

زما د لمدو سترګو ماتې ماتې آيينې
دوينو ، اوښکو منځ کې ستا تصوير يادوي

چې زړونه رانه يوسي خپل ښايست ته شي مغرورې
چې زړونه مو رامات کړي نو تقدير يادوي

د يار د نامه توري مې سلګيو کې ماتيږي
دا څوک په دې دنيا کې مافقير يادوي

لیندۍ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې يمه سترې

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په تولو لو بو خته
ستا ملنګۍ ته د چا پام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې ميني ته ګناه وايولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما د مينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژني
خو په مينو پورې دومره خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه دا سې حال کې
وايه چې تا څنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه وو وايم؟
او له ژوندون څخه دا سترې بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما اتڼ چي جانانه

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډول له هر يو ګړز سره لاسو نه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خړيا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره !
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چي جانانه !
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګرى
په زړه درو ورېږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پر يو تل ګر ونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وايي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټول به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
موږ دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې !
هغه ورځ چې تا وژړل
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې موږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بدمرغي چیرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بدمرغي چیرې ده؟
چې څوک دخپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې اوښکې د خپل زړه په وينو و مينځې
له ويرې څخه؟

۵ مرغومی ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپريم خو غريبه ته يې

((خپلې ګيلې به ديوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نيسې ....))
آه ياره دادې ليک کې څه ليکلي؟
مساپر زه يم خو غريبه ته شوې
بيګاه مې ستا د ناچارۍ ګيلې ته ډېر وژړل
له اوو سيندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر يو غږ کې ته يې
ستا چې په زړه کې ګيله وګرځيږي
زه يې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګيلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهيږې؟
دلته هم آسمان شين دی
او د لمربنکلې طلايي بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سيوری شته
نه توری زلفې نه لونګۍ نه ټادر
نه د زړو خپليو خرپ نه د ټيکريو ورمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډير خوښيده
زما اوره تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه ليرې
او وچې شونډې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مساپريم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لا ستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا څخه هم ولاړ شي
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴

د ټوسن ښار اريزونا

د هستۍ الفبې

هو !

زه پوهېږم چې یادېږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپو کې څراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپېڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیوني ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه ویني، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شپېو شپېو له ځان سره یوازې اوسم
ستا تصویر ونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا د لیک خبرونه شعرونه لیکم
اوس خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړ کې ناسته
زماله خولې څخه شعرونه وایې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيلېږي او په بل ختمېږي؟

۱۷ـ ۲ ـ ۲۰۰۴

ټوسن- اريزون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بيګاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ټوله ورځ مې زړه کې ګرځيدلې
چې نيمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو يې ستا د تورو سترګو غلا کوله
يو دوه د پرنګيو جادو ګرې دلته راغلې

د عشق له پيغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بيګاه د ملايکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
دا ستا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېوال د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پریم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیرا وله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډ یو شرنګا اورم
ستاله ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ تهوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه !

ته مې هېره نه وې
ته مې په ياد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما يا دونه لا ، له تا سره وو
خو خداى(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وريده
ما د باران د تولو څاڅکو په شمېر ته ياده کړې
تا راته ويلي وو چې زه به ځان په واينو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خيشته يم
هو ! دا مې هرڅه ياد وو
ستا د وعدې هره شيبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهيدم هغه ډيوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصيدې او وار په وار مړې کيدې
خو خداى(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په ياد وې، ته مې نه وې هيره
او په سرو واينو کې لوند خيشت بدن دې
زما سترګو ته نيغ ولاړ و
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګيله به وکړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب خلاص شول، ډیوې مړې شوې
ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړیم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به یو سپین کاغذ وي
ما غوښتل شعر ولیکم
نه شعر مې نه لیکه همدا سې ناست وم
یوازې سپینه پاڼه
زه پوهیدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه لیکلي وي پرې
خو پاڼه سپینه ده یوازې یې په سرکې دي یو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱- مې- ۲۰۰۴
ټوسن- امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډېوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډېوې سره نجلۍ
د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډېوې سره نجلۍ
په کلي کې نن باد د اسرافیل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا ویشتلې وه ډېوې سره نجلۍ
یو روڼ ستوری را پرېوت، خلکو ولیده له ورایه
همدغلته لویدلې وه ډېوې سره نجلۍ
د کلي ملایانو تر سبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډېوې سره نجلۍ
یو څو لیوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډېوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

يوازې

هره شيبه د ژوند خپره بدلېږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د منې پاڼه رېږدمه او لېږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۲۰۰۴-۱۱-جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونوکې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانول چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC ۲۰۰۴/ ۲۹ اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پا يڅې مې به وهلې
بيل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتي رنو اوبو کې مې لاسونه پريولل
د جوارو لوی پټي ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګېډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړي
اود پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
څومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکال مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم

* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکال
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دی
بيګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غرړه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړيا ننبې له ورايه وينم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو ليدای
ژوند زما او ستا ترمنځ ديوال جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښار لکه تور ښامار زموږ مينې ته اور را شيندي

* * *

د خپل کوچني کمپيوټر غږ راويښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا بريښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشوندو ناڅي
(شين آسمان ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزموېيه
ما له ځنګله سره نفس و يوست او ځان مې شين کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځېده
ماله ځنګله سره څو شپې تيرې کړې
او د کوچني سيند له سندرو سره وبهيدم
ما په ځنګله کې ځان پټ پله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خو ښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سيرږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له وني ځان راتاو کړي
او د مرغيو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته ليوه او غزال دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دويرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شيشکې ناڅي
شپه په ځنګله کې ستوري يو يو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو
دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د د نګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالۍ خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ماتیږي ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزموییه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته‌وخاندې
پرځنګله شرکنده باران وريږي

۸- سپتمبر۲۰۰۴ مريلند - کوزاډيلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یوې جلوې ته له ګناه سترى بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې که مې تن شو اور

ځان نه يم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته د دې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ويده وه خو چې تاور ته تش وکتل
ويښه شوه خو پوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل په خنديدو کې ستا د حسن ننبه راوړله
ما ته مې په ځان کې دغه څيرې پيرهن شو اور

تا نه يې رڼا زده کړه او ما نه تا ويدل او سوز
ځار شه زموږ له مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې در واخله چې خيرن خلک مې نه ويني
ما ته خو په دې دنيا کې دغه شان بودن شو اور
۳۰ وږی ۱۳۸۳ مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې دبيا ليدو ارمان يې زما پر مساپر زړګي پاتې شو !

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
ها مازيګر به مې هميش په زړه وي
چې پر سبا يې زما سفر پيلېده
زه ستا دکور په لويه خونه کې ناست
او ستا دتود غږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تاراته وويل چې:
...پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او موږه چاته پرېږدې؟
مګر داژوبله او يتيمه پښتو چا ته پرېږدې؟
يوه ورځ تا را ته ويلي ووچې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حيران يم چې زموږ فخر به چاته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو   بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و
ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا وېښ زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د دستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا- دخوشال فرهنګ - به څوک وليکي
دا د -اټک -لانجه به څوک وځيړي
دستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمر سره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هيڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا ډېر څه پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته
يوازې ...

واشنګټن دي سي
دسمبر اوله ۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

ستا رالېږلی تصویر
هغه په تور ټیکري کې ښکلی تصویر
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصویر کې هم خبرې کوي
لیونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټول عمر یې وخوړ
خو تفسیر مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصوير سره دې ژاړم
د خوب او خيال له تور او سپين تعبير سره دې ژاړم

دا تاراته ويلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه يې د يادونو له زنځير سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاويز کړه ګرځومه يې په غاړه
له پير سره دې ژاړم له فقير سره دې ژاړم

بس تاکې چې او سيږم ليونی يمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له وير سره دې ژاړم

برخليک دې دی چې خپله مينه خښه کړې په خپله
ليواله بد قسمته له تقدير سره دې ژاړم

مريلند - امريکا

غزل

تو به مې کړې وه چې ماته شوه توبه مې وکړه
شیخ او ساقي سره همدومره ګوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په یاد کې ساتې ښکلې یاره
یو مساپر وم، دلته راغلم یوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مې وکړه

دې ته دې هم لو یه ګناه وو یل زما قاتله
چې ځنکدن کې د وطن خواته سجده مې وکړه

زه سترې نه وم خو ښېښتو مې مخ ته ودرېده
توره مې ماته کړه د ښمن سره جرګه مې وکړه

لیندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

دهند په سمندرکې دخونامې زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژل

زلزله

او زمکه ریږدي
څپې الوځي
د خلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیول خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله(ج) دبندګانو تر پښو لاندې
راوښرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شول
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اول يې زلزلې ته کتې وخندل او وروسته مړه شول
اسمان لا شين و
چا څه ونه ويل
د څپو غږ کې چيغې ډوبې شوې
خنداوې پراوبولاهو شوې
ښځې تر اوسه لا څپو ته ګوري
خو شپه تياره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهيګير
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کليساوو صليبونه مات دي
خلک دلويو پانګه والو د خيرات په ډوډۍ
يو بل له ستوني نيسي
او ماشومان
لاهم په ختو کې د مړو ميندو له تيو څخه وينې روي

* * *

پر زمکه خلک ډير دي
څوک يې په جنګ څوک يې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او يو ځل بيا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو يتيمانو غم وي
نه د هغو چې مړه شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمرګ غمیزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي
خو ها چې مړه شول په دې نه پوهیږي.

* * *

یو لیونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختېو منځ کې
او لیونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
لیوني وژړل او ویې خندل
او بیا یې داسې وویل:
په دې دنیا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځینې خلک به د ځینو خلکو وینې غواړي
دا دی طبیعت ورسره مرسته وکړه
طبیعت ډېر ووژل
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودریږي....
لیوني وژړل او ویې خندل
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲ جنوري ۲۰۰۵

اندیانا-متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند ه

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه
خو شيطان دانه مني وايي:
بد کوه او ښه مه کوه
ما ته خو د واړه په غلطه ښکاري
آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي
بل څه نشته مګر؟
زه نه د شيخ نه د شيطان منمه
د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم
جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: آیا دومره لویه ښښنه شته، چې جګړه ماران هم وبښي؟

نه یې هیروم

دنیا یو بل تو پان په سر اخیستې
بیا ددیوانو په سرونو کې چینجي ښوربږي
او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري
دانسانیت د پیدا ښت له ورځې
زموږ تاریخ د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي
یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژل
خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق ددغو شیطانانو
په لاسو کې ایښي
دغلامۍ شیطان د عدل بوربو کۍ کې مړشو
خو (جګړه)
آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي
لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی
دنیا یو بل تو پان په سر اخیستې
قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به
د جګړه مارو تر ګناه لاندې کړېږي تر خدایه څنګه ورشي؟!!
مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې ناروانه کوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کوي

دومره دې پر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو ترمنځ
خبرې ټول کوي خو هیڅ څوک یې ادا نه کوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځان څه وویني
چې تصویر نه وی آیینه چا ته خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ویني
دغه مین ماشومان هیڅکله ګناه نه کوي

وایي مرګ سخت دی روح له تنه جدا کیږي مګر
ما دوطن بیلتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸- وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که
هندارو تصويرونه ساتلای
مور به خپل اوومنيکه هم لېدلی وای
او اوس به ټول پوهېدو
چې د دارا او سکندر آييني څه ډول وې
او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدل
يوازې
که هندارو تصويرونه ساتلای
نور به بې روحه تاريخ
داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای
مور به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژنده
او په بېړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو
ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې
تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته
ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک
دی؟
او له موسی نه به مې غوښتي وای چې
ما هم له ځانه سره طور ته بوځي
بس که يوازې
تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای
مور به ليلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په کعبه کې به مو
د اسماعیل د قربانۍ ننبې له ورایه لیدې
زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه
له اپلاتون سره خبرې وکړم
زما له هغه سره حساب پاتې دی:
ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟
او انسانان به وژل کیږي لا تر کله د هغې لپاره؟
ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیا ده چېرې پته؟
موږ خو یې اوس هم
د دروغو د لمبو تر شاتور سیوري وینو
له ارستو سره مې نه ده جوړه
ځکه چې لا هم د اخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي
خو
که هندارو تصویرونه ساتلای
ما به له خپل نیکه نه غوښتي وو چې
زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:
چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ وو ژني
بو دا لا اوس هم ما په خوب کې ویني
هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی
ځکه زه ژوند ته دهغه
په سترګو نه ګورمه
ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري
بودا ویرېږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي
بودا به نه ویریدای
اوزه به هم ژوندی وای
خو که هندارو کې تصویر پاتې وای
راشه چې زه درته یو راز ووایم
له سلوزرو کلو ړ یر تیر یږي
هیڅ څوک پرې نه پوهیږي
چې له هندارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟
ماته مې اووم نیکه کیسه وکړله:
چې په هنداره کې شیطان وکتل
او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه
که درته ووایم خندا به در شي
که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای
موږ به ځانونه د بیزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳/ل/م۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو دبیلولو لپاره دیوه نوي میتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کال د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنتر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومیږي په دې فلم کې د بامیان دسترو بودا ګانو را پرځېدل و ښوول شول خو تر څنګه یې په سیمه کې ددریيم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام ور ؤو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښنو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدل په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهال یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ويده شه
د تاريخ ترخر وارونو خاورو لاندې آرام و غځيږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نيکه څېره د غم د غبار شاتهويني
لا شغهار د غشيو خيږی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتين نه شي اوريدلای ستا د سترېږ برينی سينې ورک
درزونه
لا تور شيطان د ((براهې)) ګردونه مينځې د ((سيندو)) پراوبو
لا هم پر موږه لمر د تور دجال له کوره خيژي
لا ستا ددوا ړو تنديسونو له سوغا ړو نه دودونه خيژي
بودا !
ويده شه
په آرام پريوځه
هو دا ريښتيا ده چی
بخدي کې يې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړ له
طلا غونډۍ کې يې د سرو زرو له تاج څخه هډو کي تش کړل
خو ته ويده شه
ته آرام پريوځه !
د بخدينۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سيندو يا له آمو څخه اوښتی نه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا خو د ساک د لور د ګڼ کميس پاولي شرنګېږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الينو)) مين دی
لا هم د دنګو پکتانيو د قمې زرين لاسوندي بريښي
نو ته ويده شه، ته آرام پريوځه !
د بخدينۍ پيغلې ښايست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پريشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدينۍ وينمه
چې اووه کنيزې پرې چاپيرې دي سينګارېږې کوي
څوک يې باولۍ، څوک يې والۍ څوک يې پېزوان سموي
څوک يې په هسکه سينه ږدي د ((سات ديوا)) زرځېره
بودا ښايست ته يې حيران يم خو ويرېږمه پرې
چې څوک يې نن را نه هڅونه له سيندو تير نه کړي
يا خو يې غله د لاجورد و له آمو تير نه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې ريږدي خو ويده شه بودا
ته د تاريخ تر خرو ارونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدينۍ ښکلې ګاڼې و ساتم
بودا ويده شه
ته خو ښه خبر يې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تنديسو نو پرځېدل و لېدل
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوايې ديوان نشه کړل
نو ته ويده شه، په آرام پريوځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیشکا مې بېرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا و خندل
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړل
بیا به (ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به د نیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څڼو څپې مست اتڼ ته
او هیندوکۍ راڼۍ به ناڅي د خیبر اتڼ ته
سمرقندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بودا
بیا به دې باسو د تیارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پینځم کال د اپریل یوویشتمه
واشنګتن ښار ـ امریکا

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی غر: د لوګر لرغونی نوم

سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله

بخدي: د بلخ زوړ نوم

ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.

طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندل شوي.

بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ

لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په شهزادګۍ الینو مین و.

الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی

سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې ځواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یې دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي ځواکمن په مانا ده، چې زریني مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.

ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.

ارشاک: آریایي اتل

کانیخکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن

کوبا: د کابل زوړ نوم

پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

آسمایي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ریښو (آسه) یاني نیکمرغي او(مایي) یاني مور څخه جوړ شوی چې مانا یې د نیکمرغي مورده.

ویشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.
کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)
زيييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره
ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ء آريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.
اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي
(مرکزونه).
هيندوکخ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبۍ

د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد د ځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سمال راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ
د بر کلي صايب زاده يم
يو مې آس يوه شړۍ
نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډيره نه کړم
خدايزده ولې
د کوز کلي په زلميو باندې ګران يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته راز ددوی مالوم دی
یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې د ملا صایب لمسۍ
د بر کلي صایب زاده یم
یو مې آس یوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
زښته ډېره ښایسته ده
وایي داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خورږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي

* * *

نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټول ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرېوم ورته شپېلۍ
د بر کلي صایب زاده یم
یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ
د بر کلي صایب زاده یم
یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان یوورل
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړیې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمېدله پټ يې وويل:
صايب زاده يار ته دې وايه
پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
دنغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غږوي ښکلې شپيلۍ
يو تاويز وربانديې وکړه
چې ما ګل کړي د پګړۍ
د بر کلي صايب زاده دی
يو يې آس يوه شړۍ))

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۸۳\۱۱\۴

متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

اوربدې لمنې
ګونځې پايڅې
د پوندو چاودې له پوټيوډ کې
او د څپليو په ميخ ژوبلې تلې
د اوربد تاريخ کوڅو کې ځې او راځي
سبا د لوی او ډبرين ديوال تر شاپټه ده
نن ديوې مړۍ ډوډۍ لپاره لاس تنها کې
پرون په وينو سره په اوښکو لمده
يوځل په چپ ولاړل په ښي لاس راغلل
د ښار په لويې څلور لارې کې په چيغو سر شول
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي يې له چپه حلال کړل
اوربدې چپنې
ګل سيب د سمال ترملا
قرصې رخچينې پر سر
لينګې د شولو په پټيو کې خوړين
ملا خيشاوه کې کړو په
يوځل د بيل لاستی په لاس کې بيا قبضه د ټوپک
يالاس پر ټپ ايښی ياګوته پر ماشه نښتې
يوځل په زيره ګنهکار بل ځل د سر په وينېتو
يوځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تيښته ترې خلاص

نيم په تقدير مين او نيم يې په پېريانو اخته
نيم يې په تمه د جنت او په دنيا باندې يې لاړې تو کړې
څه په مايېو پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډې لمن
ول ول لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنۍ پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارېې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتې
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غړېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پڼې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميږه باندې سګريټ بل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډېمو کراسي لکه یوزوړ ډاینسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

۱۸ تله ۱۳۸۴ کابل خیرخانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

گيله

پرون ناروغ و مه نا مردې تا ونه پوښتلم
تا ويلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پېژنم
که ته خبره نه وې
پرون زيارت کې دېوه چابله کړه
بېګاه تر نيمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبليږي.

۱۵ ليندۍ ۱۳۸۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پياوړي شاعر رحمت شاه سايل په دې ورستيو کې د کابل په نامه يو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مينې او احساس يوه خوږه ترجماني ده. زما د زلميتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا ځو کرښې د نومورې د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سايله ستا هغه د خپال کابل

تالا کابل ليدلی نه دی، تا کابل و نه ليد
سايله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاريخونو کې يې ورکه شان کيسه وګڼه
دلته د وينو آيينه کې چې لمر سور ښکاريده
زما او ستا د ملت ټپ چې لا نا سور ښکاريده
هغه وخت موږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مينې ليک پيل کړ
ستا په نظمونو به مو يو بل ته لاسونه ورکړل
سايله هغه وخت موږ ستا دعا ته لار ځارله
چې ګوندې دا وليکې:
((مادر ته ټول عمر د خوبونو ښار ويلي دي
کله مې پېرزوشې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعا لا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو ليونو خوبونو
د ښاپېريو ښار بمونو رنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالا کابل ليدلی نه دی، تا کابل ونه ليد
سايله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاريخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر يو ځای نه ګني
نور ستا اجمل زما لايق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((يو پښتون)) د غرِ ضمير را څخه
د کله دارو رنګينو وړی دی
سايله ته لا په روټۍ پسې او زه يمه په نان پسې ورک
يو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پيغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروايي
چې خړ څادر په پښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وايي
سايله زه او ته د ورک تاريخ تکرار ته سوځو
سايله زه او ته تکرار يو د يعقوب او يوسف
سايله زه او ته تکرار يو د مريمې او عيسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دايرو څلی په خيال کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمريز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپينه اوربه چينه
زه لـکه دغـره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه ددنګ کوچي پګړۍ کې يو ټومبلی ګل

ته لکه د سپينې شيدوپۍ پاڼه کې سره نښه
زه لکه سهارکې د بېباکه نسيم ښکلی موج
ته لکه د سيند په غاړه جوړه د ماشوم ماڼۍ
زه لـکه ترتا نا رسيدلی ببرته تللی مـوج

ته کله دروغــجنه شې ماشوم درغونه ووايې
زه دې انګوکې د يـوپټ شرم ګل ووينم
کله چې بـانه جوړه کړې لويه کيسه پيل کړې
دروغـو کې دې هم څه خوندور تخيل ووينم

ته لکه د سپـين قــرآن د کـرښو جنتــي ورمه
زه لکه د عـرش لـه مــنارونه د اذان آهنـګ
هلـته په جـنت کـې يوه سيمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي لـه هغه ځـايه د عـشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې مور به دې دنیا ته څه او څه ښکارو
څه خبر چې موږه په کوثر د عشق پریو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شو له دنیا ولاړو
بیا لکه آدم او حوا ځمکې ته راغلي یو

دواړه ماشومان یو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یو
دواړه د جنت له پاکې ځمکې نه راغلي یو
کله سره لوبې کړو او کله سره جنګ وکړو
کله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلک ژړلی نه شي سترګې یې خیرنې دي
موږ لکه رڼا د ایمان سترګو باندې نه ښکارو
زه او ته د اوښکو په زم زم د زړه کعبه مینځو
بس د خدای دوستانو او ولیانو ته راڼه ښکارو

ای لیونۍ مه ژاړه دا ځمکه خو په وینو ده
اوښکو ته دې پاکه د جنت خاوره له کومه کړم
ځه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریځې به زانګو کړمه او تا به یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه ژاړه راځه چې په چينه کې دې مخ ومينځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبوکې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موړه وځښني او نشه به شي
موږ به د مينو په خوبونوکې ويده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې يو رنګ شو بل وربمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو يو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچيو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مينه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مينو وورو
يا د سپينې غاړې يا د تورو څڼو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډيره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاريخ کې تيته شوې مينه ټوله کړو
رايې وړو په دومره ډېرينو زړو يې وويشو
دا تياره دنيا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه ما سفرته ملاترلې ده روان يمه
بس يوازې لاس راکړه اوسترګې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نيت له مانه تاوې مټې کړه

۲۵ ليندۍ ۱۳۸۴ کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library